

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Berufsgericht für Heilberufe bei dem Verwaltungsgericht Giessen (Niemcy) w dniu 19 września 2011 r. — Postępowanie przed sądem korporacyjnym przeciwko Kostasowi Konstantinidesowi

(Sprawa C-475/11)

(2011/C 355/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Berufsgericht für Heilberufe bei dem Verwaltungsgericht Giessen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona pozwana: Kostas Konstantinides

Uczestnik: Landesärztekammer Hessen

Pytania prejudycjalne

A. W przedmiocie art. 5 ust. 3 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽¹⁾:

- 1) Czy przepis § 12 ust. 1 Berufsordnung für die Ärztinnen und Ärzte in Hessen z dnia 2 września 1998 r. (HÄBL.1998, s. I–VIII), ostatnio zmieniony w dniu 1 grudnia 2008 r. (HÄBL. 2009, s. 749) — BO — zalicza się do przepisów mających charakter zawodowy, w przypadku których w razie ich nieprzestrzegania przez usługodawcę może zostać przeprowadzone w państwie przyjmującym postępowanie przed sądem korporacyjnym w rozumieniu postępowania dyscyplinarnego w sprawie poważnego uchybienia zawodowego w sposób bezpośredni i szczególnie związany z ochroną i bezpieczeństwem konsumentów?
- 2) Jeżeli tak: czy dotyczy to również przypadku, w którym w obowiązującym Gebührenordnung für Ärzte (GOÄ) państwa przyjmującego brak jest właściwego kodu świadczenia w odniesieniu do operacji przeprowadzonej przez usługodawcę (tutaj: lekarza)?
- 3) Czy przepisy dotyczące reklamy sprzecznej z zasadami wykonywania zawodu (§ 27 ust. 1–3 w związku z rozdziałem D pkt 13 BO) zaliczają się do przepisów mających charakter zawodowy, w przypadku których w razie ich nieprzestrzegania przez usługodawcę może zostać przeprowadzone w państwie przyjmującym postępowanie przed sądem korporacyjnym w rozumieniu postępowania dyscyplinarnego w sprawie poważnego uchybienia zawodowego w sposób bezpośredni i szczególnie związany z ochroną i bezpieczeństwem konsumentów?

B. W przedmiocie art. 6 zdanie pierwsze lit. a) dyrektywy 2005/36/WE:

Czy wprowadzone na mocy Drittes Gesetz zur Änderung des Heilberufsgesetzes z dnia 16 października 2006 r. (GVBl. I s. 519) w celu transpozycji dyrektywy 2005/36/WE przepisy zmieniające § 3 ust. 1 i 3 Hessisches Gesetz über

die Berufsvertretungen, die Berufsausübung, die Weiterbildung und die Berufsgerichtsbarkeit der Ärzte, Zahnärzte, Tierärzte, Apotheker, Psychologischen Psychotherapeuten und Kinder- und Jugendlichenpsychotherapeuten (Heilberufsgesetz) w brzmieniu obwieszczenia z dnia 7 lutego 2003 r. (GVBl. I s. 123), ostatnio zmienionej ustawą z dnia 24 marca 2010 r. (GVBl. I s. 123) uznając, że zarówno właściwe regulaminy zawodowe, jak też przepisy dotyczące sądownictwa korporacyjnego zawarte w rozdziale szóstym Heilberufsgesetz mają w pełnym zakresie zastosowanie do usługodawców (tutaj: lekarzy) prowadzących działalność w państwie przyjmującym tymczasowo w ramach swobody świadczenia usług zgodnie z art. 57 TFUE (poprzednio art. 50 TWE) stanowią prawidłową transpozycję wskazanych wyżej przepisów zawartych w dyrektywie 2005/36/WE?

⁽¹⁾ Dz.U. L 255, s. 22.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-485/11)

(2011/C 355/15)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Bordes i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Francuska, ustanawiając, na podstawie art. 33 ustawy nr 2009-285 z dnia 5 marca 2009 r. o komunikacji audiowizualnej i nowych publicznych usługach telewizyjnych (loi relative à la communication audiovisuelle et au nouveau service public de la télévision) ⁽¹⁾, dodatkową opłatę od operatorów świadczących usługi łączności elektronicznej, uchybiła zobowiązaniom, jakie ciąży na niej na mocy art. 12 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej ⁽²⁾;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Komisja podnosi wątpliwości co do zgodności art. 302 bis KH kodeksu podatkowego (Code général des impôts), wprowadzonego na mocy art. 33 ustawy nr 2009-285 z dnia 5 marca 2009 r. o komunikacji audiowizualnej i nowych publicznych usługach telewizyjnych, z ww. dyrektywą w sprawie zezwoleń. Nakładając na przedsiębiorstwa świadczące usługi łączności elektronicznej na podstawie ogólnego